

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/60/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8616203500
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8616203500.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Anny Ilčinovej a JUDr. Jozefa Angeloviča v spore žalobcu: R. G., X.. XX.X.XXXX, L. XXX XX Z. XXX, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom vo Svidníku 089 01, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava 851 02, IČO: 35 724 803, zastúpenému TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava 851 02, IČO: 36 613 843, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 4C/108/2016-33 zo dňa 8.3.2017, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť súdny poplatok vo výške 18 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplata finančného zadostučinenia vo výške 300 eur, ktorú odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6C/149/2016, kde bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa, v konaní bol čiastočne úspešný. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv. Svoje práva musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Ako spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde. Finančné zadostučinenie požaduje vo výške 300 eur. Súd prvej inštancie nárok žalobcu považoval za dôvodný. Suma 300 eur podľa súdu prvej inštancie predstavuje primerané finančné zadostučinenie titulom uplatňovaného práva z citovaného rozhodnutia súdu, pretože boli porušené práva žalobcu ako spotrebiteľa, a tieto boli spôsobilé privodiť mu ujmu, pričom tento stav bol v konaní riadne preukázaný, žalobca bol v konaní čiastočne úspešný, pričom táto postačuje na uplatnenie nároku na primerané finančné zadostučinenie, nakoľko ide o spotrebiteľský vzťah a žalovaný bol povinný prinajmenšom konať v súlade s dobrými mravmi. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného ohľadom jeho argumentácie, pretože titulom uplatňovaného primeraného finančného zadostučinenia bolo rozhodnutie tamojšieho súdu (6C/149/2014), ktorým bolo zistené porušenie spotrebiteľského práva žalobcu zo strany obchodníka. Žalobca ako spotrebiteľ, uplatnil satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv, nakoľko tieto musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu tak, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy, zároveň aj funkciu relutárnu. Súd prvej inštancie odmietol dôvody žalovanej strany

v nedostatku pasívnej legitímácie, toto považuje za účelovú obranu, neobstojí ani tvrdenie, že žalobca zmluvu nevyhotovil, avšak titulom zmluvy o postúpení pohľadávky z takéhoto vzťahu právo uplatnil, pričom porušenie práva spotrebiteľa boli v rozhodnutí sp. zn. 6C/149/2014-60 zo dňa 26.4.2016, neobstojí ani námietka premlčania, nakoľko vo veci bolo rozhodnuté a už citovaným rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.6.2016 a dňom nasledujúcim začala plynúť premlčacia lehota, ktorá neuplynula, nakoľko žalobca podal žalobný návrh 9.8.2016. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalobca rozsudkom zo dňa 26.4.2016, sp. zn. 6C/149/2014-60 (právoplatný 30.6. 2016), preukázal titul na uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu uplatneného nároku. Podľa súdu prvej inštancie, bez povšimnutia nemôže zostať skutočnosť, že porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa aj napriek tomu, že v konaní bol čiastočne úspešný, bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu, teda žalovaný vždy, v každej spotrebiteľskej veci musí konať v súlade s dobrými mravmi, nesmie zneužívať svoje postavenie formulárovými zmluvami spôsobom, a to ani v prípade zmlúv o postúpení pohľadávok, pretože citované ustanovenie na základe ktorého žalobca uplatnil svoje právo, s týmto počíta v rámci primeraného finančného zadosťučinenia, pretože neprimerané podmienky zároveň spôsobujú neprimerané následky pre spotrebiteľa, v danom prípade žalobcu zatiaľ iba v rovine uplatneného práva, čomu zodpovedná predmetná žaloba a súdom priznaný nárok primeraného finančného zadosťučinenia. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne, resp. rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukazuje na to, že žalobca podľa jeho názoru v súdnom prípade nie je osobou, ktorá úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva na súde. Jeho podania v konaní 6C/149/2014 boli len obranou v konaní, nie úspešným uplatnením práva na súde. Žalobca podľa žalovaného nepreukázal, že by úspešne uplatnil porušenie spotrebiteľského práva na súde, na základe čoho nepreukázal ani vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný nad rámec uvedeného v tejto súvislosti podporne poukazuje aj na skutočnosť, že medzičasom v obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie, ktoré vo svojom rozhodnutí z 09.11.2016 vo veci C- 42/15 v súvislosti s uvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol, že vzhľadom na jasné znenie ustanovení smernice je potrebné konštatovať, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky, a nie je ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, resp. spresnenie, aká časť splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Vzhľadom k tomu má žalovaný za to, že posudzovaná Zmluva obsahovala všetky náležitosti vyžadované ZoSÚ a Smernicou, a preto poskytnutý úver nie je možné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný odhliadnuc od uvedeného poukazuje na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze (vid'. Rozsudok Nejvyššího soudu České republiky, sp.zn. 23 Cdo 1201/2009 a tiež komentár Občanský zákoník I Komentár. I. vydanie, Praha: C.H.Beck, 2008), pričom účelom ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán tak, že súd má povinnosť ex offo prihliadať na neprijateľnosť a neplatnosť zmluvných podmienok. Účelom ochrany spotrebiteľa však v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkolvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. Žalobcovi boli na základe Zmluvy zo strany postupcu preukázateľne poskytnuté finančné prostriedky, ktoré žalobca nevrátil dohodnutým spôsobom. Bol to teda práve žalobca, kto porušil svoje zmluvné povinnosti. Žalovaný zdôrazňuje, že hoci bol v súdnom konaní úspešný len čiastočne, žalobcovi nebola jeho konaním spôsobená žiadna ujma. Na základe uvedeného možno podľa názoru žalovaného konštatovať, že priznaním finančného zadosťučinenia došlo nielen k jeho priznaniu v rozpore so zákonom (nepreukázanie úspešného uplatnenia práva na súde), ale zároveň došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa a k aprobovaniu konania, ktorým sa žalobca snaží zneužiť svoje postavenie spotrebiteľa a ustanovenia zákona upravujúce ochranu spotrebiteľa a získať tak pre seba neoprávnený majetkový prospech. Takémuto konaniu podľa názoru žalovaného nemožno poskytnúť súdnu ochranu.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v

Prešove, a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. Žalovaný namieta, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

9. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry, sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu, alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva „odradzujúci“).

10. A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

11. Žalovaný namieta, že žalobca nie je osobou, ktorá úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva na súde. Nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. K podmienke ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti, správne súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/149/2014, v ktorom bolo konštatované, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Súd skonštatoval, že vzhľadom k absencii náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., je podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona bezúročná a bez poplatkov. Porušením práva a povinnosti je aj to, že v zmluvnom

vzťahu žalovaný ako dodávateľ neuviedol všetky zákonom predpísané náležitosti na uzavretie úverovej zmluvy.

12. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že vzhľadom k rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie, vo veci C- 42/15 z 09.11.2017, že zmluva obsahovala všetky náležitosti vyžadované ZoSÚ, a preto poskytnutý úver nie je možné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov, odvolací súd udáva, že Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamena, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Súd preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem.

13. V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že zmluva o úvere bola uzavretá v čase účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý v § 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ explicitne ako náležitosť zmluvy o úvere, určoval dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ako aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pričom v prípade týchto absencií v § 11 ods. 1 písm. a/ určoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Rozsudok, na základe ktorého si žalobca v tomto konaní uplatňuje svoj nárok je právoplatný, nebol napadnutý riadnym, či mimoriadnym opravným prostriedkom, je preto potrebné rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola právoplatným rozhodnutím nastolená.

14. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

15. Podaným odvolaním bol dotknutý aj výrok rozsudku o trovách konania. Keďže dôvody odvolania sa nezmieňujú o tejto časti rozsudku, nemá odvolací súd oprávnenie preskúmať správnosť tohto výroku (viazanosť dôvodmi podaného odvolania vyplývajúca z ust. § 380 ods. 1 CSP).

16. To isté sa týka aj výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok. Aj v tomto prípade bol síce odvolaním dotknutý tento výrok rozsudku, ale pre nedostatok odôvodnenia musel byť bez ďalšieho potvrdený.

17. Majúc na zreteli uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).